

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **J. B.**, bytom A. proti žalovanému **Obvodnému úradu v Košiciach**, so sídlom Komenského 52, Košice, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. A/2009/09843 z 03. decembra 2009, na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach, č. k. 6S/5344/2010-52 z 11. marca 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/5344/2010-52 z 11. marca 2011 **p o t v r d z u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“) nevyhovел žiadosti žalobcu o ustanovenie zástupcu z radov advokátov. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca podal 24.01.2011 dovolanie podľa § 237 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 5Sžo/234/2010-36 z 25. novembra 2010 a súčasne požiadal o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov pre zastupovanie v dovolacom konaní. Krajský súd po odcitovaní ustanovenia § 246c ods. 1 OSP, § 30 ods. 1 OSP a § 138 ods. 1 OSP konštatoval, že v zmysle ustanovenia § 30 ods. 1 OSP súd ustanoví účastníkovi na jeho žiadosť za zástupcu advokáta, ak u neho existujú predpoklady, ktoré by odôvodňovali jeho oslobodenie od súdnych

poplatkov podľa § 138 ods. 1 OSP a ustanovenie zástupcu je potrebné na ochranu žalobcových záujmov. Ďalej uviedol, že podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku ako aj nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 208/08 Najvyšší súd Slovenskej republiky nie je vo veciach správneho súdnictva súdom dovolacím a nemôže o dovolaní konať. Dovolenie podané v správnom súdnictve, je preto zjavne bezúspešným bránením práva a aj bez potreby vykonávať ďalšie dokazovanie je nepochybné, že žalobcovmu návrhu na dovolanie nebude možné vyhovieť.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie. Uviedol, že dovolaním v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ OSP napadol rozhodnutie odvolacieho súdu, t. j. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 5 Sžo/234/2010 z 25.11.2010. Poukázal, že zákon nikde výslovne neuvádza, že dovolanie podané podľa § 237 OSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydanom podľa ustanovení V. časti OSP je neprípustné. Výslovnú prípustnosť dovolania uvádza len ustanovenie § 250s ods. 2 druhá veta OSP. Výklad Ústavného súdu uvedený v jeho náleze o tom, že nie je účelné a rozumné, aby kontrola verejnej správy bola ešte kontrolovaná prostredníctvom inštitútu dovolania, označil za nesprávny a za snahu súdov predísť možnému zrušeniu rozhodnutia odvolacieho súdu súdom dovolacím. Nález v danej veci nepovažoval za záväzný. Keďže v konaní došlo k vade uvedenej v § 205 ods. 2 písm. b/ a f/ OSP navrhol napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal odvolaním napadnuté uznesenie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§250ja ods. 2 veta prvá OSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

Žalobca podal v zmysle ustanovenia § 30 ods. 1 OSP žiadosť o ustanovenie zástupcu z radov advokátov v dovolacom konaní proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. novembra 2010 sp. zn. 5Sžo/234/2010. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolaním napadnutým uznesením potvrdil uznesenie krajského súdu o zastavení konania, nakoľko žalobca ako osoba, ktorá podala trestné oznámenie, na základe ktorého bolo po príslušných procesných úkonoch konané rozhodované ako o priestupku, nie je účastníkom tohto priestupkového konania, a teda ani osobou oprávnenou na podanie žaloby (§ 247 ods. 1 OSP a § 250ods. 2 OSP) proti rozhodnutiu správneho orgánu vydanému v priestupkovom

konaní, keď priestupkové konanie bolo zastavené z dôvodu, že spáchanie skutku, o ktorom sa koná, nebolo obvineným z priestupku preukázané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa so skutkovým a právnym stavom veci dospel k záveru, že krajský súd svojím rozhodnutím neporušil ustanovenie § 30 ods. 1 OSP a § 138 ods. 1 OSP (v spojení s § 246+c ods. 1 veta prvá OSP), keď nevyhovel žiadosti žalobcu o ustanovenie zástupcu z radov advokátov z dôvodu zjavne bezúspešného bránenia práva.

Nesporným je, že žalobca podal dovolanie proti rozhodnutiu najvyššieho súdu vydanom v konaní podľa piatej časti druhej hlavy OSP.

Podľa § 246c ods. 1 OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný.

Správne súdnictvo je upravené v piatej časti Občianskeho súdneho poriadku; konanie súdu v správnom súdnictve má špecifickú právnu úpravu obsiahnutú práve v piatej časti Občianskeho súdneho poriadku s primeraným použitím ustanovení prvej, tretej a štvrtej časti OSP - avšak len na otázky, ktoré v piatej časti OSP upravené nie sú. Ide o vyjadrenie vzťahu špeciálnych ustanovení (piata časť) vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam OSP (prvá, tretia a štvrtá časť). Subsidiárne sa preto pre konanie v správnom súdnictve použijú všeobecné ustanovenia OSP (prvá časť), ustanovenia pre konanie na prvom stupni a pre opravné prostriedky (tretia a štvrtá časť).

V ustanovení § 246c tretia veta OSP je uvedené, že proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný. Opravným prostriedkom je aj dovolanie, preto proti rozhodnutiu najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho, dovolanie neprichádza do úvahy.

Podľa konštantnej judikatúry všeobecných súdov (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sdo/102/2008) ako aj ústavného súdu (napr. [nálež Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 208/08](#), či jeho uznesenia sp. zn. [II. ÚS 87/2009](#) alebo sp. zn. [III. ÚS 370/2010](#)) vo veciach správneho súdnictva podporné používanie ustanovení Občianskeho súdneho poriadku o dovolaní neprichádza do úvahy. Opačný názor by navyše ešte znamenal, že by sa v slovenskom právnom poriadku v rozpore s článkom 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd nezabezpečovala rýchla a účinná ochrana práv účastníkov, ak riadne opravné prostriedky v správnom konaní a správnom súdnom konaní sú dva (z toho jeden v správnom konaní a jeden v správnom súdnom konaní), čo zabezpečuje rozhodovanie o nároku na troch na sebe vzájomne oddelených úrovniach. Najvyšší súd Slovenskej republiky prestal byť súdom dovolacím na základe novely Občianskeho súdneho poriadku zákonom č. 273/2007 Z. z. keď od 01. júla 2007 došlo k vypusteniu inštitútu dovolania aj vo veciach dôchodkového zabezpečenia. Takto potom dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok je v správnom súdnictve vylúčené.

Keďže procesným postupom krajského súdu nedošlo k porušeniu zákona, k ujme na procesných právach žalobcu, spočívajúcich v odňatí možnosti konať pred súdom a ani k porušeniu ústavných práv ako to tvrdí vo svojom odvolaní, najvyšší súd postupoval podľa § 246c ods. 1 v spojení s § 219 OSP a napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdil.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

P o u č e n i e : Pr o t i t o m u t o u z n e s e n i u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .

V Bratislave 30. júna 2011

**JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková